

Det sker ikke for os

Af Carsten Ploug Olsen

Duften af kvinde

Da han endelig kom hjem, var det ligeså tydeligt, som havde hun sat en rød kyssemund på hans hvide skjorteflip, eller markeret sin ejendom ved et bid på halsen. En duft. *En anden kvindes sex.* Dertil vigende øjne og de let nervøse bevægelser med hænderne. En tøven i stemmen og hænderne. Et hul. Et tomrum. *Var det første gang? Var det en affære? Elskede han hende?*

Hun havde længe haft mistanken. Han var begyndt at blive fjern. Kom umotiveret med blomster og var lidt for sød. Eller det var som om han havde medlidenhed med hende. Så pludselig kunne han hidse sig op, ligeså umotiveret som blomsterne og de små gaver. *Hvem var hun? Kendte hun hende?*

Havde de haft sex for første gang i aften? Eller havde de haft det længe og mange gange? Hun mindedes ikke at have lagt mærke til denne duft før. Havde hun selv været uopmærksom? Duften var ligeså tydelig og modbydelig for hende, som den var umærkelig, usansbar for ham. Lugten. Stanken. Den ramme stank af hendes køn.

For helvede. Hun kunne være hvem som helst. Da hun havde mistanken, ville hun kæmpe. Hun ville rive, bide, kradse, ydmyge, vise at hun var overlegen. At han var hendes. Nu havde hun vished, og nu ville hun straffe. Men hvordan? Hun måtte lægge en plan.

Den aften faldt han hurtigt i søvn. Hun lå vågen med sin storm af tanker og følelser. Skulle hun hyre en privatdetektiv? *Jeg har ikke råd.* Skulle hun slå ham ihjel? *Han fortjener det, men jeg går ikke i fængsel for ham.* Er ikke bare kultur, men også kærlighed sublimeret sex, som gode gamle Freud måske ville have sagt? *Varer kærlighed præcis lige så længe som trangen til sex?*

Havde han nogensinde elsket hende? Hvorfor var han holdt op med det? *Det føles som om du skærer mig over et lille stykke over navlen, kasserer alt derover og skænder resten.* Hun følte sig voldtaget ved tanken om alle de gange de, hun og han, havde haft sex. Betød det ingenting? Eller er mænd bare sådan?

Hun følte sig åndeligt voldtaget ved tanken om ham og den anden. Desværre var der ingen lov, der forbød åndelig voldtægt, selv om det er det værste, langt værre end fysisk voldtægt. *Det er mord.*

Ud på de små timer stilnede stormen af, det var som om den frøs til en lille hård og kold kugle i hendes indre, idet alt løb sammen i det hun ville gøre, i en ro uden hvile. Hun ville straffe ham, ja. Straffe ham proportionalt med den smerte han havde påført hende. Så først kunne hun sove.

Næste aften havde hun dækket op til han kom hjem. Åh ja. Hun havde dækket op. Lavet risotto, hans livret som kun hun kunne lave den, og hun havde stillet to lys på bordet, *fuck det er en kliche, men jeg elsker det netop sådan*, og hun havde taget den røde nederdel og den hvide top på, som han elskede hende i. Alt var klar.

Og – der var dette øjeblik, dette særlige øjeblik, en dvælen i hans og hendes øjne, idet de så på hinanden, dette øjeblik hvor han vidste, at hun vidste, men ikke kunne sige det, han kunne simpelthen ikke. *Så du er også fej, din rotte!* tænkte hun. *Spis nu! Er det ikke lækkert! Spis min gris, i morgen skal du slagtes!*

Da de havde spist, hun havde været munter under middagen, underholdende, snakkesalig, satte hun hans yndlingsmusik på anlægget, en playliste fra *Tidal* med *Claptons* blues, nu var det nu. Det var nu hun ville straffe.

Hun satte sig ved siden af ham i sofaen, tog hans hånd, førte den op til det ene bryst, derefter ned i skødet. Og hun kunne se, at han ikke ville, at han hadede det, at han havde lyst til at skubbe hende væk af modbydelighed, *han vidste det*, og hun sagde *kom, knep mig, knep mig din tyr, knep mig som en luder, knep mig forfra og bagfra og i munden*, og han hadede det, hadede hvert eneste øjeblik. *Kom, lad os gå ind i sengen, kom!*

Hun tog hans hånd, og førte ham ind i soveværelset, *og han vidste det*, og hun skubbede ham blidt ned på sengen, *lad mig tage dig, lad mig gøre det du elsker*, og han lagde sig modvilligt, og hun så leden i hans ansigt, og da –

Og da han lå der helt nøgen og forsvarsløs, *luk øjnene, jeg har en overraskelse til dig*, og han lukkede øjnene, og det blinkede et øjeblik ved hendes højre hånd, og hun skar, og han skreg, og han skreg højere, og han vred sig idet han tog sig til det blodige skridt, det nu helt pikløse skridt, pikken som hun holdt i hånden, og hun rakte ham den og sagde *tag den i munden, så kan du måske redde den*, og han skreg igen, og hun løb med hænderne for ansigtet, ud på gaden, ud i mørket.

Mand og dreng

Som han stod der med drengen ved hånden i den fugtige og varme grotte ved søkøernes bassin, tænkte han, at det egentlig var dyrene, der skulle bure dem inde, og så komme og se på dem en gang imellem, drevet af nysgerrighed og måske frygt. De ville have omtrent ligeså store chancer for at skabe en virkelig civilisation som dem.

Der var engang, hvor han svor, *at han ville beskytte drengen mod alt*. Men han glemte at tage sig selv i ed. *Balders bane*. Nu stod de her. Fordi han mente at det ville glæde drengen, og drengen mente, at det ville glæde ham. *Undskyld, at jeg rev dig i stykker*. Han så det i drengens vidtåbne øjne, angsten og frygten for ny fortræd.

Hvorfor er det sådan? Forkert perspektiv, tænkte han. Han skulle bare have ladet være. Med at gøre ham fortræd. *Fuck*. Selv hvis han købte alt legetøj i verden til ham, selv hvis han købte alle tænkelige lækkerier til ham, ville det stadig kun være bestikkelse og helt irrelevant. Uærligt. *Han burde falde på knæ foran ham, og trygle om tilgivelse*.

Men det var for sent. Ville han en dag forstå? Når han selv blev far, og indså, at fædre og mødre ikke var guder, og ofte åh så ynkelige? Men igen: Forkert perspektiv. *Hvad døde fandens oldemor af?*

Pludselig livede drengen op, og et øjeblik forsvandt det døde i hans blik, idet babysøkoen kom susende om hjørnet i bassinet. Ungen strejfede moren med den ene luffe, moren drejede 360 grader om sig selv. Som i dans. *De ville have ligeså store chancer som os, måske større*. Der var intet forløjet ved dyr. Løgnen var et særkende for mennesker. Et artstegn.

Så forsvandt moren og ungen rundt i svinget og det febrile viste sig igen i drengens blik. Så slukkedes også det. *Undskyld, at jeg rev dig i stykker. Det var ikke meningen*. Hvad var så meningen? Da de blev skilt, lagde de snittet med kirurgisk præcision og med skarp klinge. *For drengens skyld*. For helvede. For satan i helvede. *Undskyld*.

Drengen rev sig løs fra hans hånd, og gik tilbage mod indgangen. Han ville ud. *Det er ikke den vej*. Drengen begyndte at løbe, stadig i den forkerte retning. *Kom, min dreng. Vi skal ud at se girafferne. Udgangen er her*. Han pegede. Drengen stillede sig ved indgangsdøren og rev i den. Han kunne ikke få den åbnet. *Kom nu, vær nu sød*.

Drengen hev og sled i indgangsdøren. Han begyndte at hyle. Sparke. Råbe. *Far er dum! Far er dum!* Han gik hen og hev ham væk. Folk gloede. *Hvad fanden glor I på!* Drengen hylede endnu højere. Han tog fat i hans arm, hårdt, og trak ham med magt

mod udgangen. *Far er dum! Far er dum! Av, du niver mig. Det gør ondt! Du er dum! Jeg hader dig. Hader, hader, hader dig!*

Han så på dem, der havde samlet sig omkring dem. Mumlede et undskyld. *Drengen er træt. Vi skal nok gå nu. Bare lige et øjeblik. Undskyld.* Drengen begyndte at slå. Først planløst, så prøvede han virkelig at ramme. Og han kunne mærke ham. Mærke hans vrede. *Det er hvad der er mellem os nu. Og i al evighed. Tilgiv mig, min dreng. Jeg er ked af det. Er der noget jeg kan gøre, for at gøre det godt igen?*

Pludselig var det som om det hårde og kolde i ham smeltede og steg fra maven op i halsen på ham. Han faldt på knæ. Benene kunne ikke bære ham længere. Han hulkede. Kunne ikke stoppe. *Min dreng, min dreng.* Drengen holdt op med at slå, og lagde forsigtigt bagsiden af sin hånd på hans kind. *Åh, min dreng, min dreng.* Så lagde han sin kind mod hans og æde ham blidt. *Hvad er der galt? Hvorfor græder du? Du skal ikke græde. Far, far! Kom, vi skal ud at se girafferne. Eller søløverne. De bliver fodret nu!*

Når du sover

Vi er nu begge i den alder – vi har begge godt og vel rundet de firs – hvor vi kan vågne midt om natten, og lyden af den andens åndedræt ikke længere kan høres. Min kone snorker let – hun har et godt sovehjerte – men det er ikke en skarp og besværet og ubehagelig lyd, men en behagelig let rytme af ind- og udåndinger, som jeg nyder at lytte til.

Jeg har lidt svært ved at falde i søvn, og sover heller ikke så længe. Jeg ligger i mørket og lytter til den svage, venlige susen i varmerørene og radiatoren, og til min kones åndedræt. Så tænker jeg på, hvor hun er nu, hvilke verdner færdes hun i, når hun ligger der svøbt i sit eget favntag, sin drøm. Er hun i fare? Eller taler hun med nogen? Hvad ser hun? Hvad føler hun?

Jeg ligger og tænker, gid jeg havde mødt hende noget før. Gid jeg havde kendt hende som barn og helt ung. Gid vi var vokset op sammen, uadskillelige, bundet sammen med de stærke, usynlige bånd, vi kalder kærlighed. Jeg har set billeder af hende som barn. Hendes ansigt er på en måde tidløst. Jeg kan både se den gamle i barnets ansigt og barnet i den aldrende kvinde, hun er nu.

Da jeg arbejdede, tjente jeg mange penge. Dengang betød det noget. Nu ikke. Det der betyder noget er at ligge ved siden af dig og lytte til din lette snorken, og lytte til den svage susen i varmerørene og radiatoren, og somme tider tager du min hånd i søvne,

og jeg tænker på dengang vi lige var mødtes og var blevet kærestes, før vi blev gift, og vi begyede vågnede en nat ved at vi omfavnede hinanden i søvne.

Og jeg tænker på vores børn. De er også ved at være gamle, i hvert fald ikke unge længere. Hvad har vi været for dem? Nok? Var vi for opslugte af hinanden, var der plads? Formåede vi at lade noget af varmen tilstrømme dem, fik de del i smilet mellem os? De har klaret sig godt. De har også penge nok til deres tilstundende alderdom. De er sunde og raske, mentalt og fysisk. Så noget må vi have gjort rigtigt. Jeg fornemmer heller intet fjendskab imellem os. Ingen vrede. Det er godt.

Jeg tænker på at en dag, eller rettere en nat, vågner jeg måske, og kan ikke længere høre din lette snorken, og når jeg tager din hånd er den kold. Måske tager jeg din hånd i søvne, og noget er som det ikke skal være, og jeg vågner med et sæt, kaldt bort fra drømmen, og du er der måske ikke mere. Og jeg kalder på dig, siger dit navn, og du svarer ikke, og hvor er du, hvor er du nu, hvis ikke du er hos mig, og jeg vågner helt, og jeg har lyst til at skribe, men det passer ikke til min alder, jeg må bevare roen og værdigheden, men jeg har lyst til at skribe og banke panden og næven mod det univers, der har bestemt, at det nogle gange er sådan.

Men lige nu ligger jeg i mørket og jeg hører den svage, venlige susen fra varmerørene og radiatoren og din lette snorken, og jeg kan næsten høre at du smiler i drømmen, hvad tænker du på, hvem er hos dig, hvad ser du, og jeg mærker at du tager min hånd og giver den et lille klem, og det er som om, at alting er i orden, også at jeg måske vågner en nat, vågner med et sæt, og ikke længere hører dit åndedræt, og måske er også det, selv det, i orden, så længe det ikke lige er i nat, ikke lige nu, hvor jeg ligger og ser på dig i mørket, og jeg tænker, gid vi var mødtes noget før, jeg havde set dig, kun dig, blandt millioner, og nu er alle årene gået, og jeg kender dig til bunds og kender dig slet ikke, jeg må vide mere, jeg må lære dig at kende, nu endelig, inden det er for sent, og du er i mit inderste hjerte, og derfor er det der jeg mærker smerten, hvis dit åndedræt pludselig standser og jeg bliver alene tilbage i mørket.

Vinden i døren

Selv om jeg sagde, at den samlede russiske hær stod udenfor døren og ville ind, med tanks og mortargranater klar til invasion og skarpe skud i magasinerne – ville du måske sige *mmm det var da dejligt, er der kaffe på kanden?* Og selv hvis jeg havde vist dig et billede af mig, selv om jeg var nøgen, ville du måske se lige igennem, og sige *hvem er det?*

Engang dansede jeg – let som den lyse sommernat hvor luften fik hænder, små gyldne hænder, der vinkede os nærmere, måske var det hvidvinen vi havde drukket – ind i din

stue, let om hjertet, ind i dit liv. Nu trasker jeg ud ad den samme dør jeg kom ind ad – med tungt hjerte og storm indeni. *Hvem er du? Hvem er jeg? Hvem er vi?*

Det gør så ondt. *Kærlighed og civilisation starter med et skrig, og slutter med en bøvs.* Vi dansede som vinden i døren, altid på vej til hinanden, på vej mod alderdommen hvor vi måske stadig – efter sølvbryllup eller endda guldbryllup – ville ligge tæt sammen i mørket og hviske til hinanden, uvillige til at give slip på hinanden og overgive os til søvnen, vi måtte lige have de næste fem minutter med, der var lige en ting mere jeg måtte fortælle dig. Så ville jeg måske – midt i en sætning – endelig give slip, og falde i søvn og drømme om dig, eller universet, der blev så stort og varmt og rundt og stadig større, fordi du var i det, og du ville ligge tilbage, alene i mørket, og tænke, at en dag – men ikke i dag – ville det slutte, og hvordan ville du så tænke, hvordan ville du føle, det måtte jeg vide, det måtte jeg absolut vide.

Måske ville vi stadig, når vi blev gamle, gå hånd i hånd på gaden, ikke fordi vi skulle, men fordi vi ikke kunne lade være, og alle ville smile og pege og sige *der går Ulla og Jens, de elsker hinanden*, men vi ville ikke høre det, fordi du var midt i at fortælle mig noget vigtigt, noget du absolut måtte dele med mig, og jeg hørte ikke hvad de andre sagde, fordi jeg var fuldstændig opslugt af dig og din stemme, denne mørke, blide stemme, som er så egen for dig.

Jeg vil så gerne. Jeg vil så gerne have det sådan med dig. Men du siger bare, *mmm det var da dejligt, er der kaffe på kanden*, om jeg så råber, at *Islamisk Stat* er ved at sprænge sig vej gennem døren som en orkan og vil udslutte os fra Jordens overflade og sende os direkte i helvede, hvor vi skal lide evigt, som nu, som lige nu hvor du bare ser på mit billede og siger *hvem er det?* og jeg vil råbe og skrig og bide dig, slå dig, hårdt, fordi vi ikke har det sådan som det måske kunne være blevet, hvis ikke du bare altid sagde *mmm det var da dejligt*, og jeg går gennem døren til dig som en vind, og du er ikke hjemme, og huset er for længst forladt, vi bor her ikke længere, og vi er alene, og på gulvet ligger skår af knuste hjerter, dit og mit, og det behøvede ikke at være blevet sådan.

Nu ligger jeg her i mørket, og i morgen går jeg. Jeg lytter til dit åndedræt, du sover tungt og uforstyrreligt, du er døv for den storm, der raser cirka 20 cm fra dit hjerte, jeg lytter til den lette susen i varmerørene og radiatoren, og til vinden, der blæser hvileløst gennem den vidåbne dør, og vi kan gå ind eller gå ud, vi bestemmer selv. Og hvis jeg sagde det her til dig, ville du måske sige *mmm det var da dejligt, har du husket at tage koteletter op til i morgen*, og jeg kaster mig rundt i sengen, kan ikke finde hvile, for nu slutter det, nu slutter det virkelig, som denne fortælling jeg digter til dig som et skrig af smerte, jeg viser det ikke til nogen, men du burde vide det, det burde være dig der

skrev den, eller hviskede den til mig nu i mørket hvor vi ligger hver for sig og alene
for så ville også du kende slutningen og huske begyndelsen!

Cpo 2020